

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. N° 246.

Tolvte Session.

59de Møde.

Onsdagen den 12te December Kl. 7 Aften.
(Forsfat) 1860.

Ordføreren: Forsaavidt det blev bemærket af den ærederesibste Taler, at der vilde være mindre Betænkelse ved at sætte 10 pCt. af Arv, der tilfalder Ikkebeslægtede, og som Grund herfor fremhævet, at det, hvor der var særegne Omstændigheder tilstede, der gjorde det ønskeligt for Arveladeren, at den Begavede kom i fuld Besiddelse af det ham Tiltænkte, stod i Arveladerens Magt at lade dette stee derved, at han forhøiede sin Gave, skal jeg tillade mig at bemærke, at det netop er en Indvending, der kan gøres mod hele Forslaget, nemlig at det virkelig i mange Tilfælde ikke forholdes sig saaledes, som anført til Forsvar for det, nemlig at denne Arveafgift kun kommer til at falde paa Personer, der være fremmede for Arveladeren. Alle de Tilfælde nemlig, hvor Arveladeren ved Testamente vil tillægge en eller anden Person en Gave ved et Legat, som altsaa unddrages Slægten, vil jo den høie Arveafgift, der paalægges af det Legat, som tillægges den Ikkebeslægtede, komme til at gaa ud over Slægten, naar det virkelig er Arveladerens Mening og Villie at tillægge Legataren en bestemt Sum; naar f. Ex. en Mand vil efterlade en god Ven, et tro Æhnde, et Pleiebarn osv. en Capital paa 10,000 Rb., maa han jo, hvis de ærede Herrers Forslag vedtages, føle sig opfordret til at testamentere dette Æhnde, denne Ven eller dette Pleiebarn

11,000 Rb. istedetfor de 10,000, idet han veed, at Staten tager den ene Tiendebedel. Men hvo kommer saa i Virkeligheden til at lade denne høie Arveafgift? Ja, det bliver ikke den Fremmede, men det bliver netop Slægtningerne, fra hvem der borttages saa meget desto mere. Forsaavidt en æret Taler har udtalt sig til Gunst for det Forslag, der blev antydet af den høie ærede Minister, nemlig at forhøie Arveafgiften for Søskende fra 4 til 5 pCt., saa skal jeg tillade mig at gjentage, hvad jeg før sagde, at der meget ofte mellem Søskende finder et saadant Kjærligheds- og inderligt Samlivsforhold Sted, at det efter min Mening maatte anses for at være altfor haardt, naar man vilde beskattede den Arv, der kunde tilfalde Søskende, høiere, end det nu er Tilfældet; men hvad der fornemmelig maa gøre det betænkeligt at forhøie denne Afgift til 5 pCt., er den Betragtning, at denne Forhøielse i flere Tilfælde vil ramme de paagjældende Søskende, ikke med $\frac{1}{2}$ eller med 1 pCt., men med en Forhøielse af $4\frac{1}{2}$ pCt.; thi, som jeg flere Gange har sagt, nu er det ofte Tilfældet, at der kun erlægges $\frac{1}{2}$ pCt. i Afgift af Søskendes Arv, og naar man sætter Afgiften under Cet til 5 pCt. for al Søskendarv, saa vil altsaa Søskende i disse Tilfælde komme til at erlægge en Arveafgift, der er $4\frac{1}{2}$ pCt. høiere, end den nu er. Arveafgiften paa Søskende vilde altsaa være den, der blev allermeest forhøiet, og dertil kan jeg virkelig ikke finde nogen Anledning.

H. Sage: Det, der først blev anført af den ærede Ordfører, er fuldkommen rigtigt; det kan ramme Arvingerne, at Arveladeren bliver